

Styrelsens berättelse vid Hermelinska släktmötet den 20-22 aug. 1916.

I enlighet med § 15 i Föreningsstadgan har styrelsen att vid ordinarie släktmöte föredraga berättelse för tiden sedan senaste möte och får styrelsen med anledning härav anföra nedanstående:

Sedan Hermelinska släkten 1:a gången den 28 april 1911 var samlad till möte - då till konstituerande släktföreningsmöte - har sedan över 5 år runnit undan. Enligt stadgarna skulle möte redan ha hållits år 1914 och utsände också styrelsen i Juni månad nämnda år kallelse till släktmöte å Ridderhuset i Stockholm i början av augusti, men sedan återbud ingått från 31 medlemmar under det endast 14 röstade för mötets hållande beslöts att uppskjuta frågan till 1915, varom meddelande utgick den 18 juli. Straxt härefter började, som vi alla veta, det stora alla intressen uppslukande världskriget, vilket allt fortfarande trycker sin prägel på tiden och ansåg styrelsen år 1915 på grund av de då rådande krigsförhållandena sig oförhindrad att ännu ett år skjuta på sammanträdet. Visserligen kvarstår allt fortfarande samma orsak för mötets uppskjutande som under förra året men sedan föreningsmedlemmarna preliminärt tillfrågats och utsikter syntes föreligga för ^{en} ~~ett~~ tämligen stor anslutning till släktmöte beslöts sammankallande till ett sådant den 20-22 i denna månad.

Visserligen äro vi ju rätt talrikt samlade men önskligt hade varit att ännu fler hade haft tid och tillfälle att infinna sig.

Anderringen till
Att just denna på gamla minnen så rika nejd valts såsom mötesplats har varit den att dels ligger den så pass centralt för en stor del av släktens medlemmar att det givitvis borde inverka på anslutningen dels erbjuder och inbjuder trakten till lärrika omväxlande små utfärder och dels ansågs det att ett möte t. ex. i Stockholm aldrig kan få den enkla

trevliga karaktär som här ute på landet i årets rikaste tid, då vi runt om oss ~~de~~ dignande skördefält och grönskande lunder, vilka ovillkorligen böra tilltala och stämma till glädje medlemmar av vår släkt.

Tänka vi således tillbaka på den korta tid som Hermelinska släktföreningen varit, erinra vi oss nog genast att många föreningsmedlemmar redan utgått ur föreningen på grund av kallelse till ett större viktigare möte inför alles vår gode, nåderike Gud. -

Alla ha' de lämnat ett tomrum i släkten och i föreningen, men ännu mera saknas de för visso i de respektive familjekretsarna. När vi nu gå att med några ord framkalla minnet av dessa kära anhöriga göres det i den ordning som de lämnat detta jordiska.

Friherrinnan Ingeborg.

Den 27 januari 1912 insomnade efter flerårigt men med otrolig energi och oförlikneligt jänmod burit lidande /sockersjuka/ lugnt och stilla Friherrinnan Ingeborg född Strömberg. Vad hon varit för sin överlevande make, Kommendörkapten, Friherre Adolf och deras barn kunna endast de själva och de vilka stodo henne äldra närmast veta. Friherrinnan Ingeborg hade också genom sitt ädla varma hjärta och sitt livliga intresse för allt rätt och gott vetat skaffa sig en mycket stor krets verkliga, tillgivna vänner, för vilka dödsbudet visserligen ej kom oväntat men dock smärtsamt. Vile hon i stilla frid där ute å Strögnäs vackra kyrkogård vid sidan av sin käre fader, sin broder och sin egen älskade lille son Ivar.

Friherrinnan Elise.

Carolina Christina Elisabeth /Elise/ Hermelin dotter av majoren Greve Knut Stellan Mörner och hans maka Ulla Margaretha Christina Montgomery föddes på Wallsnäs i Östergötland den 12 oktober 1836.

Vid 21 års ålder /den 17 september 1857/ ingick hon äktenskap med då varande löjtnanten vid 2:a Livgrenadierregementet Friherre

Carl Maximilian Hermelin. I detta äktenskap, som upplöstes genom Hennes död den 5. mars 1913 föddes elva barn, av vilka alla utom ett uppnådde mogen ålder.

Född och fostrad i Östgötabygdens kraftiga jordmån hade Elise Hermelin fått som arvedel rådhets och handlingskraft fri från flärd och veklighet, en aldrig slappad arbetslust och arbetsglädje, ett jämnt och gott lynne, som ej rubbades av några motigheter. Hon var en praktisk, duglig och god husmoder, som höll sitt hem och stora hus-håll i ett mönstergillt skick; genom sitt föredöme ledde och uppfostrade hon dem, som där vistades och arbetade till dugliga människor. Hon hade ett ödmjukt sinnelag, var tacksam för allt gott som livet gav och bar tålmodigt utan klagan dess motgångar.

De dygder och egenskaper som dana en fullödig maka och moder hade hon fått och utvecklat i rikt mått; sin make och sina barn egnade hon sina bästa krafter och omsorger, glömmande sig själv för deras skull åt vilka hon var given.

Frid över hennes viloläger i Thorsvimullen!

Friherre Edvard Hermelin och Friherrinnan Selma Elisabeth Hermelin, född Hermelin.

Den 9 maj 1913 avled Friherre Edvard Hermelin och samma år den 7 november följde honom hans trofasta maka Friherrinnan Elsa Hermelin i gravens ro.

Det var vid unga år dessa makar funno varandra, Edvard Hermelin var endast 22 år och hans kusin Elsa Hermelin 21 år gammal då de förenade sina öden. Båda ära hava vi glädjen minnas såsom personligheter med utpräglat vackra och ädla karaktärer.

Edvard Hermelin, av en finkänslig, grannlaga natur, var den ihärdige, gedigne arbetaren som med aldrig svikande plikttröhet fyllde sitt kall. Elsa Hermelin, intelligent och själfull, praktisk och enärgisk, egde ännu särskilt lyckliga egenskapen att sprida glädje och trevnad omkring sig samt göra hemmet varmt och ljusst.

